

Sygn. akt V KZ 76/19

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Rafał Malarski

SSN Paweł Wiliński

Protokolant Katarzyna Wępa

Prokurator Prokuratury Krajowej – Robert Tarsalewski

w sprawie **M. S.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art.160 § 1 k.k. w zw. z art.11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 18 grudnia 2019 r.,

zażalenia obrońcy oskarżonego na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 4 grudnia 2019 r., sygn. akt V KK 460/18,

o zastosowaniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 4 grudnia 2019 r., po rozpoznaniu kasacji wniesionych przez obrońcę M. S. i Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 lutego 2018 r., sygn. akt II Aka (...), zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 15 grudnia 2016r., sygn. akt III K (...), uchylił zaskarżony wyrok w zakresie utrzymującym w mocy wyrok Sądu I instancji w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze pozbawienia wolności i w tym zakresie sprawę przekazał Sądowi Apelacyjnemu w

(...) do ponownego rozpoznania, natomiast kasację obrońcy oddalił jako oczywiście bezzasadną.

Po ogłoszeniu wyroku Sąd Najwyższy postanowił na podstawie art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 2 k.p.k. w zw. z art. 538 § 2 k.p.k. zastosować wobec oskarżonego M. S. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy, to jest od dnia 4 grudnia 2019 r. do dnia 3 marca 2020 r.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Najwyższy podniósł, że zebrane dowody wskazują na duże prawdopodobieństwo, iż oskarżony popełnił zbrodnię z art. 148 § 1 k.k., a ponieważ uchylenie wyroku sądu odwoławczego nastąpiło wyłącznie w uwzględnieniu wniesionej na niekorzyść kasacji Ministra Sprawiedliwości co do kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze 15 lat, to istnieje domniemanie potrzeby zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania uzasadnione grożącą oskarżonemu surową karą.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył obrońca oskarżonego stawiając zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego postanowienia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. poprzez wadliwe przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie zachodzą szczególne przesłanki stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, w szczególności zaś istnieje obawa, że przebywając na wolności oskarżony będzie się ukrywać bądź w inny pozaprawny sposób utrudniać prowadzone postępowanie.

W konkluzji żalący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości poprzez uchylenie tymczasowego aresztowania i zastosowanie nieizolacyjnych środków zapobiegawczych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie jest niezasadne w sposób oczywisty.

Przepisy art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. – na które wskazuje obrońca w zażaleniu - nie stanowiły podstawy prawnej zastosowania wobec M. S. tymczasowego aresztowania, wobec tego z oczywistych względów nie mogło dojść do ich obrazy przy stosowaniu tego najsurowszego środka zapobiegawczego.

W tej sytuacji wystarczającym będzie stwierdzenie, że Sąd Najwyższy stosując środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania wobec M. S. prawidłowo wykazał w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia istnienie

przesłanek do jego zastosowania, zarówno ogólnej z art. 249 § 1 k.p.k., jak również przesłanki szczególnej z art. 258 § 2 k.p.k. Z kolei istnienie tych przesłanek w niniejszej sprawie nie jest kwestionowane przez żalącego.

Przypomnieć jedynie należy, że podstawy stosowania tymczasowego aresztowania, określone w art. 258 § 2 k.p.k., przy spełnieniu przesłanek wskazanych w art. 249 § 1 k.p.k. i art. 257 § 1 k.p.k. (a taka sytuacja ma miejsce w odniesieniu do oskarżonego), oraz przy braku przesłanek negatywnych z art. 259 § 1 i 2 k.p.k., stanowią samodzielne przesłanki stosowania tego środka zapobiegawczego (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 r., I KZP 18/11, OSNKW 2012, z. 1, poz. 1). Orzeczona wobec oskarżonego przez sąd meriti kara pozbawienia wolności, przy uwzględnieniu charakteru sprawy i rodzaju ciążącego na oskarżonym zarzutu a także faktu, że uchylenie wyroku sądu odwoławczego nastąpiło wyłącznie w uwzględnieniu wniesionej na niekorzyść kasacji Ministra Sprawiedliwości co do kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze 15 lat, w pełni uprawniały do zastosowania wobec oskarżonego najsurowszego z przewidzianych prawem środków zapobiegawczych.

Mając to wszystko na uwadze, orzeczono, jak na wstępie.